

Dichterbij

Colofon

april 2021 - eerste druk - paperback

Uitgave van Cornalijn

Jan Mosmanslaan 1a

5237 BB 's Hertogenbosch

www.cornalijnwebwinkel.nl

contact: info@cornalijn.nl

Omslag en vormgeving: Corrie van Rossum

Drukwerk: mijnbestseller.nl

Copyright © Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN: 9789403625652 NUR: 402

Dichterbij

wat er gebeurde
in de eerste maanden
van 2020

Corrie van Rossum

CORNALIJN

's-Hertogenbosch

~ voor Hans ~

INHOUD

Intro 7

Deel I 9

BESMET

24 februari – 26 maart

Deel II 49

BEADEMD

26 maart – 19 april

Deel III 125

BEVRIJD

19 april – 23 mei

Naschrift 143

Intro

We schrijven februari 2020. Er waait een verre vreemde wind die via Lombardije uit Wuhan blijkt te komen. Corrie schrijft niet alleen haar dagboeken vol met haar waarnemingen, veelzeggende dromen, opwellende vragen, dwarse gedachten en diepe gevoelens; ze verzamelt ook de gebeurtenissen, die zich snel beginnen op te volgen, d.m.v. opmerkelijke berichten uit Trouw, de krant die ze weer is gaan lezen. Dan wordt ze ziek. En zij niet alleen..

Een deel van de dagboekfragmenten, bijbehorende gedichten en muziketeksten zijn in dit boek samengevoegd met berichten uit de krant, veelal mainstream media. Later komen er ook andere geluiden langs.

In ieder geval word je als lezer uitgenodigd om dichterbij te komen. Bij wat er gebeurde in de eerste maanden van het jaar 2020, zowel op macro als op micro niveau, zowel collectief als heel persoonlijk.

Dit boek is non fictie. Alle genoemde personen bestaan echt en alles is waargebeurd. Mensen die met naam en toenaam worden genoemd hebben daar toestemming voor gegeven.

De schrijfster heeft ervoor gekozen om geen voetnoten noch verklaringen op te nemen over bepaalde begrippen en onderwerpen die misschien niet zo mainstream zijn. Je kan er overheen lezen of nieuwsgierig worden. Voel je vrij.

Deel I

BESMET

24 februari – 26 maart

Het werd middag en ze zagen een mooi, sneeuwwit vogeltje op een tak zitten, dat zong zo mooi, dat ze bleven staan om ernaar te luisteren. Toen het liedje uit was, klapte het met zijn vleugels en vloog voor hen uit, en ze liepen achter het diertje aan, tot ze aan een huisje kwamen. Hij ging daar op het dak zitten en toen ze heel dichtbij waren gekomen, zagen ze dat het huisje van brood was gebouwd en met pannenkoeken gedekt en de vensters waren van heldere kandijnsuiker. "Daar zullen we aan beginnen," zei Hans, "en een kostelijk maal hebben. Ik wil wat van 't dak hebben, Grietje, eet jij van het venster, dat is zoet." Hans reikte omhoog en brak wat van 't dak af om te proeven, hoe dat smaakte, en Grietje ging naar de ruitjes en knabbelde daaraan. Daar riep een fijn stemmetje uit de kamer:

*Knibbel knabbel knuisje,
Wie knabbelt er aan mijn huisje?*

De kinderen riepen:

*De wind, de wind,
dat hemelse kind!*

En ze aten verder zonder zich uit het veld te laten slaan. Hans, wie het dak heel goed smaakte, trok er een groot stuk af, en Grietje stootte een hele ronde ruit uit en ging ermee zitten en deed zich tegoed. Maar opeens ging de deur open, en een stokoude vrouw die op een krukje leunde, kwam het huis uit geslopen. Hans en Grietje schrokken zo erg, dat ze lieten vallen wat ze in de hand hadden. Het oudje schommelde met haar hoofd en zei: "Zo lieve kindertjes, en wie heeft jullie hier gebracht? Kom maar mee naar binnen, en blijf bij mij, er zal niets kwaads gebeuren.

(Uit 'Hans en Grietje', Sprookjes van de gebroeders Grimm)

24 februari 2020

Het stormt al meer dan drie weken. Windkracht vijf, zes, zeven, acht en uitschieters daarboven. Alsof de wind datgene dat weggewaaid wil worden, maar niet meegenomen krijgt. De wind, de wind, dat hemelse kind.

Vandaag lijkt het alsof ik in een oude groef van een tijdlijn ben terechtgekomen, waarin alles zich herhaalt en niets vernieuwt, want het nieuwe lijkt zich elders te bevinden. Het is carnavalsvakantie en ik heb deze week omgedoopt tot ateliertijd. Nu ik de schilderskwast weer oppak sinds lange tijd, zie ik alleen maar steeds dezelfde onderwerpen op de witte doeken verschijnen, zoals ik die vorig jaar vóór mei ook schilderde. Planeten en fossielen. De geboorte van sterren en onderwaterwerelden. Het tijdelijke lijkt eeuwig terug te keren. Of het eeuwige lijkt tijdelijk terug te komen? Als ik het in het Engels vertaal, dan weet ik meestal wel wat er klopt. The eternal of the temporary? The temporary of the eternal? Nee, ik weet het nog steeds niet. Het klopt allebei.

Iets in mij, of moet ik zeggen, iemand in mij, nee, een deel van mij, kan maar niet geloven dat ik weer een heel nieuw leven begonnen ben. Die gelooft dat ik elk moment om kan vallen en opnieuw een hartinfarct kan krijgen, zoals vorig jaar in mei en toont daarom maar niet te veel bravoure; dat deel van mij ligt nog op de operatietafel lijkt het wel. Het denkt niet te veel vooruit en is een beetje voorzichtig.

Op de operatietafel gaat mijn hart blootgelegd worden. Er moeten noodzakelijke omleidingen gemaakt worden. Nieuwe wegen aangelegd. Anders ga ik dood. De enige connectie met het leven voel ik in de hand van mijn geliefde Hans, die mijn

27 februari 2020

*De eerste besmetting in Nederland met het coronavirus is een feit.
Het betreft een man in het Brabantse Loon op Zand. (Trouw)*

hand vasthoudt en daarmee het leven in zijn hand lijkt te houden. Als ik op de brancard de operatiekamer word binnengereden, valt me op dat het hele operatieteam zoveel licht uitstraalt, als was het een neergedaalde engelengroep. Het laatste wat ik zeg voordat de narcose zijn werk doet, is dan ook: "Nu gaat het helemaal goedkomen". Pas veel later, als ik weer bij bewustzijn ben, hoor ik dat de naam van de hartchirurg Elebaas luidt. Hij is onderweg wat letters verloren zeker, glimlacht het in mij...

Het is negen maanden later nu en een lus in de tijdslijn brengt me terug bij het gevoel van de rand, de scheidslijn, het smalle koord tussen leven en dood. Het zielendeel dat in de operatiekamer achtergebleven lijkt, mag er nu wel weer bijkomen, anders kan er nooit een geboorte van mijn nieuwe zelf plaatsvinden. Het deel voelt nog steeds een beetje kwetsbaar en klein.

En het waait zo hard. Wat in de wereld wil er weggewaaid worden met deze stormwinden? Wat in de mensen? Wat in mij? Ik wil in ieder geval uit deze oude groef. Vernieuwing en verfijning van het oude. Het tijdelijke en het eeuwige. Verbinden.

3 maart 2020

De krant besteedt vandaag twee volle pagina's aan een nieuw katern, dat 'Verspreiding Coronavirus' heet. Als logo boven de artikelen wordt het Covid 19 virus gebruikt, afgebeeld als een rode oliebolk met uitsteeksels die op een kroontje zouden lijken, vandaar de naam 'corona'. Tot voor kort associeerde ik het woord 'corona' uitsluitend met een kroon, een stralenkrans rond

3 maart 2020

Het kabinet houdt ernstig rekening met een grote uitbraak van het coronavirus in Nederland. Minister Bruins van Medische Zorg bereidt zich voor op verdergaande maatregelen. Het kabinet houdt crisisberaad. (Trouw)

de zon of om het hoofd van een verlicht persoon. Een mens bij wie de pijnappelklier, midden in het hoofd, zodanig geactiveerd is, dat deze enkel helderheid uitstraalt. Zo een stralenkrans van helderheidsstralen wordt niet alleen een corona, maar ook wel een aureool genoemd. En daar komt het begrip aura natuurlijk vandaan. Dat wat je uitstraalt. Ik gaf er zelfs trainingen in: Activatie van de pijnappelklier en de helderheidsstralen of beams! En kijk nu. Corona als virusnaam. Heel apart.

Sinds een aantal dagen worden coronavirussen ineens beeldgroot getoond op de achterwand tijdens het acht uur journaal 's avonds, om er voorlopig niet meer te verdwijnen. Meestal bewegen ze. Ze komen en gaan en zijn heel prominent aanwezig. Het virus komt op deze manier elke avond moeiteloos veel huiskamers binnen. Het maakt me heel alert. Alle voelsprietten gaan uit. Ik lijk zelf wel een klein coronaatje. Wat gebeurt er? Wat is hier gaande?

In de nacht zet ik mijn zoektocht naar helderheid door. In mijn dromen ben ik terug op de eerste school waar ik ooit les gaf in de derde klas. Ik ben aan het opruimen, want ik neem afscheid, ik ga weg. Weg van deze school, weg van het systeem, weg van de beklemming en belemmering van het klaslokaal, dat bezaaid ligt met troep, bende en chaos. Mijn intentie is om het helemaal schoon achter te laten, maar jeetje, wat een megaklus is dit.

Frauke, mijn dochter, komt me helpen. Ze kijkt mee als ik haar wijs op heel veel draden, snoeren, kabels en leidingen. Wat moet ik hiermee, vraag ik enigszins wanhopig. Wég ermee, wég met die oude bedradingen, sommeert ze. O ja, oude bedradingen en patronen. Natuurlijk!

Iedereen die bij de school hoort, komt afscheid nemen en wat

5 maart 2020

Nederland telt nu 38 patiënten. Het RIVM verwacht dat de teller komende week verder oploopt. (Trouw)

moeten ze allemaal verschrikkelijk huilen. Ik weet echter dat ik de opruimklus af ga krijgen als ik gestaag door blijf werken, blij weggooien, loslaten, ordenen en inpakken wat ik ga meenemen. Want dat ik wegga en heel veel achterlaat, dat staat vast én er wacht iets nieuws, dat is ook zeker. Maar wát een mega opruimen en schoonmaakactie gaat daar aan vooraf en wat is er veel dat niet meer dient. Ik ga er bijna kopje onder in.

In de droom weet ik dat ik gestopt ben met roken, maar toch zie ik het pakje Roxy Dual gewoon op het bureau liggen. De dualiteit wordt diep geïnhaleerd en is mega verslavend. Wat betekent Roxy eigenlijk?

4 maart 2020

Vandaag wandel ik met een deel van mijn wandelvriendinnen, die ik al een tijdje niet meer gezien heb, op 'het Ailand', zoals deze idyllische plek door de plaatselijke bewoners genoemd wordt. De velden vol sneeuwkllokjes zijn nog maar net uitgebloeid, evenals de winterakonieten.

Het is zoals vroeger; de vrouwen babbelen er lustig op los en tegelijkertijd betrap ik mijzelf erop dat ik ernaast sta en er naar sta te kijken. Toch ben ik ook in mijn lijf en dat voelt niet alleen raar, maar ook een beetje eenzaam. Ik merk dat het een uitdaging is om met mijn aandacht bij mijn fysieke ervaringen te blijven en tegelijkertijd mezelf, de ander en de omgeving waar te nemen. Mijn fysieke ervaringen brengen me meteen terug op de grond. Waar ik ben, wat ik ben, wie ik ben..

Het voelt als een nieuwe belichaming, deze nieuwe aanwezigheid, waarin ik veel meer kan voelen wat er is en hoe